

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΗΦΙΣΙΑΣ ΑΓΙΑΡΟΥΣΙΟΥ ΚΑΙ ΩΡΩΠΟΥ
«**ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ**»

ΕΚΔΟΣΙΣ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ
ΠΕΤΡΟΥ ΚΑΙ ΠΑΥΛΟΥ ΠΕΝΚΗΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

www.agioiapistoloi.gr e-mail: agioi.apostoloi@gmail.com

τηλ. 210 8027738

ΚΥΡΙΑΚΗ 16 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ 2014.

Ματθαίου αποστόλου και ευαγγελιστού.

Έτος 7^ον Τεύχος 321

Μνήμη αποστόλου και Ευαγγελιστού Ματθαίου

Εορτάζουμε σήμερα την μνήμη του αγίου αποστόλου και ευαγγελιστού Ματθαίου, και το ανάγνωσμα από την προς Ρωμαίους επιστολή μάς ομιλεί για το κήρυγμα των προφητών και των αποστόλων, για την πίστη στον Χριστό και για το άπειρο έλεος του Θεού προς τον άνθρωπο. Λέει λοιπόν ο απόστολος Παύλος ότι ο κάθε άνθρωπος που πιστεύει στον Θεό δεν θα ντροπιαστεί, διότι ο Θεός δεν κάνει διάκριση ανάμεσα σε Ιουδαίο ή Έλληνα (δηλαδή ειδωλολάτρη), γιατί είναι Κύριος όλων των ανθρώπων και επομένως ο καθένας που θα επικαλεστεί τον Κύριο θα σωθεί. Και για να επικαλεστεί κανείς τον Θεό, πρέπει πρώτα να πιστέψει σε αυτόν, και για να πιστέψει πρέπει να ακούσει για τον Θεό, και για να ακούσει πρέπει κάποιος να κηρύξει, και για να κηρύξει πρέπει να έχει αποσταλεί από τον Θεό. Άρα η πίστη πηγάζει από την ακοή, η δε ακοή προέρχεται από το κήρυγμα που εκφράζει τα λόγια του Θεού. Οι προφήτες, επομένως, και οι απόστολοι δεν επιτελούν έργο δικό τους, αλλά μεταφέρουν τα λόγια του Θεού και μάλιστα έπειτα από την ρητή εντολή του Θεού. Όλες οι προφητείες της Παλαιάς Διαθήκης ξεκινούν με την φράση «τάδε λέγει Κύριος...».

Στο σημείο αυτό είναι απαραίτητο να διευκρινίσουμε ότι προφήτης είναι εκείνος που μιλά τα λόγια που τού έχει υπαγορεύσει απευθείας ο Θεός, τα οποία άλλοτε είναι εντολές, άλλοτε συμβουλές, άλλοτε αποκάλυψη της αληθείας και άλλοτε πρόρρηση των μελλόντων να συμβούν. Με τον ερχομό του Χριστού, ο Θεός αποκαλύπτεται και ομιλεί αυτοπροσώπως στον κόσμο, και γι αυτό πλέον δεν υπάρχουν προφήτες. Στην συνέχεια αποστέλλει τους μαθητές του να μαθητεύσουν πάντα τα έθνη και δίνει στην Εκκλησία το Άγιο Πνεύμα, το οποίο αποκαλύπτει πάσαν την αλήθειαν. Και οι απόστολοι με την σειρά τους και οι διάδοχοι αυτών, οι επίσκοποι, ορίζουν τους διδασκάλους, ώστε να κηρύττουν τα λόγια του Θεού στους ανθρώπους. Αλλά, συνεχίζει ο απόστολος Παύλος, δεν πίστεψαν όλοι και δεν υπήκουσαν στο Ευαγγέλιο. Μήπως δεν άκουσαν; κι όμως, «εις πάσαν την γην εξήλθεν ό φθόγγος αυτών, και εις τα πέρατα τής οικουμένης τα ρήματα αυτών».

Ο λόγος του Θεού διά των προφητών και διά των αποστόλων έγινε γνωστός ακόμα και σε εκείνους που δεν αναζητούσαν τον Θεό, και ο λαός του Θεού πολλές φορές αποδείχθηκε απειθή και αντιλέγων. Μήπως όμως εξαιτίας αυτής της στάσης, ο Θεός απεστράφη τον λαό του; μη γένοιτο. Αντίθετα, έστειλε τον Υιό του τον μονογενή και ομοίως στέλνει την αγάπη του και ανατέλλει τον ήλιο επί δικαίους και αδίκους και δεν θέλει τον θάνατο του αμαρτωλού αλλά μακροθυμεί

και περιμένει μέχρι να επιστρέψει, να μετανοήσει και να ζήσει*. Και ο απόστολος Ματθαίος, του οποίου την μνήμη εορτάζουμε και τιμούμε σήμερα, ήταν ένας αματωλός άνθρωπος, ένας τελώνης, διεφθαρμένος για τα μέτρα της εποχής του. Γνώριζε τον λόγο του Θεού διά των προφητών, ωστόσο παρέμενε απειθής. Γνώρισε και τον Χριστό, και αμέσως υπάκουσε στο κάλεσμά του και από τελώνης έγινε απόστολος, από καταχραστής έγινε ευεργέτης, γιατί πίστεψε στον Χριστό και αποδέχτηκε την κλήση και από απειθής Ιουδαίος έγινε διαπρύσιος κήρυκας και ευαγγελιστής. Και ο απόστολος Παύλος από διώκτης έγινε κήρυκας και μάρτυρας. Κατά τον ίδιο τρόπο και ο Ζακχαίος και η πόρνη και ο ληστής και πολλοί άγιοι όπως ο άγιος Μωυσής ο Αιθίοπας, η οσία Μαρία η Αιγυπτία και πολλοί από τους νεομάρτυρες που στην νεανική τους ηλικία είχαν αρνηθεί τον Χριστό, ενώ γνώριζαν και δεν υπήκουσαν στο Ευαγγέλιο, η μακροθυμία και η αγάπη του Θεού τους έδωσε την ευκαιρία να μετανοήσουν και να επιστρέψουν στην όντως ζωή και να λάμπουν ως φωστήρες και να διακριθούν με πολλά χαρίσματα από τον Θεό. Κι εμείς, που ακούμε τον λόγο του Θεού, ας έχουμε πρώτα βεβαία πίστη στον Χριστό και ας τον επικαλούμαστε, κι εκείνος δεν θα μάς αφήσει αβοήθητους.

Ας έχουμε επίσης ευήκοα τα ότα μας στους γνήσιους κήρυκες του λόγου του Θεού, προς εκείνους δηλαδή που μάς διδάσκουν λόγια που οδηγούν στην μετάνοια, στην προσευχή και στον Χριστό, ο οποίος είναι η οδός, η αλήθεια και η ζωή. Ας μη απελπιζόμαστε, όταν ο λογισμός μάς λέει ότι είμαστε απειθείς ή ανυπάκουοι ή ατελείς, διότι αφ' ενός μεν ο Θεός μακροθυμεί και δεν παροργίζεται με τις πτώσεις μας, αφ' ετέρου δε το τέλειο και αδιάπτωτο είναι κατάσταση των αγγέλων και μόνο, ενώ οι πτώσεις και οι αποτυχίες είναι γνώρισμα των ανθρώπων, και μάλιστα των αγωνιστών. Πάντα και για όλους είναι καιρός μετανόιας, είναι καιρός σωτηρίας. Οι άγιοι και οι απόστολοι και οι προφήτες ήταν και εκείνοι άνθρωποι, με τις πτώσεις τους και με τα δικά τους προβλήματα. Η μακροθυμία και η αγάπη του Θεού είναι δώρο προς όλους, και προς εκείνους και προς εμάς. Ας μιμηθούμε την προθυμία τους και την υπακοή τους στο Ευαγγέλιο, ας μιμηθούμε την μετάνοιά τους, και όταν η ζωή μας είναι σύμφωνη με όσα μάς δίδαξε ο Χριστός, η παρουσία μας και μόνο στον κόσμο και η εν γένει συμπεριφορά μας θα αποτελεί ένα έμπρακτο, σιωπηλό κήρυγμα, σύμφωνα με τα λόγια του Κυρίου μας: «οὕτως λαμψάτω τὸ φῶς ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὅπως ἴδωσιν ὑμῶν τὰ καλὰ ἔργα καὶ δοξάσωσιν τὸν πατέρα ὑμῶν τὸν ἐν τοῖς οὐρανοῖς» (Ματθ. 5.16).

π. Χερουβεΐμ Βελέτζας

Ο Άγιος Κωνσταντίνος ο Υδραίος

Ο Άγιος Κωνσταντίνος ο Υδραίος έζησε κατά την περίοδο της Τουρκοκρατίας. Τόπος γέννησης του και τόπος που τον φιλοξένησε στα πρώτα χρόνια της ζωής του υπήρξε το νησί της Ύδρας. Οι γονείς του ήταν ευλαβείς πιστοί και τον γαλούχησαν με τις αρχές και τα πιστεύω του χριστιανισμού και με περίσσια αγάπη για το Χριστό. Μεγαλώνοντας και εξαιτίας των κακουχιών της σκληρής ζωής, ο Κωνσταντίνος αναγκάστηκε να εγκαταλείψει την πατρίδα του και

να μεταβεί στη Ρόδο, ώστε να δουλέψει και να προσφέρει κάποια βοήθεια στο σπίτι του.

Όπως ήταν τίμιος και εργατικός δεν δυσκολεύτηκε να διεισδύσει στην κοινωνία της Ρόδου και να γίνει αγαπητός σε αυτή. Κάποιος τον γνώρισε στο διοικητή της Ρόδου Χασάν Καπιτάν, ο οποίος του έδωσε εργασία στο σαράι του. Κάποιο βράδυ ο Κωνσταντίνος σε ένα γλέντι του Χασάν Καπιτάν μέθυσε και εκείνος κάλεσε τους χοτζάδες για να του κάνουν περιτομή. Έτσι και έγινε, επίσης του φόρεσαν το άσπρο σαρίκι και τον ονόμασαν Χασάν, όπως και το διοικητή του.

Όταν ξύπνησε και αντιλήφθηκε τι είχε συμβεί, ήρθε σε δύσκολη θέση και δεν αντέδρασε αμέσως. Μα στεναχωρήθηκε ακόμα περισσότερο όταν με τα λεφτά που έστειλε στη μάνα του, έφτασε και το μαντάτο ότι αλλαξοπίστησε. Εκείνη δε δέχθηκε τα λεφτά, τα πέταξε και έκλαιγε απαρηγόρητη μέρες ολόκληρες.

Το ίδιο συνέβη όμως και στη Ρόδο, όλοι του οι φίλοι τον απαρνήθηκαν, αποξενώθηκε απ' αυτούς γιατί τον θεωρούσαν γενίτσαρο. Όταν πήγε στην Ύδρα να επισκεφθεί τη μητέρα του, στο δρόμο κουράστηκε και ζήτησε λίγο νερό. Μια γυναίκα του έδωσε να πει, μα μόλις εκείνος προχώρησε λίγο η γυναίκα έσπασε το σταμνί απ' όπου ήπιαν νερό τα χείλη του προδότη. Φθάνοντας στο σπίτι του κτύπησε την πόρτα και στην ερώτηση της μητέρας του ποιος είναι απάντησε, «Εγώ είμαι ο γιος σου ο Χασάνης πού ήρθα από την Ρόδο». Με τσακισμένη την φωνή από τον πόνο του άπαντα: «Δεν σου ανοίγω. Εγώ δεν έχω κανένα γιο Χασάνη. Έχω γιο μόνο Κωνσταντίνο».

Το νεαρό παιδί στεναχωρήθηκε τόσο πολύ που γύρισε αμέσως στη Ρόδο και επισκέφθηκε ένα ασκητή πνευματικό σε μια σπηλιά στο Ροδίσι. Γονάτισε μπροστά του και εξομολογήθηκε την αμαρτία του. Ο πνευματικός του διάβασε την συγχωρητική ευχή και τον συμβουλεύει για το τι έπρεπε να πράξει από 'κει και πέρα. Πέταξε το σαρίκι και τα τούρκικα ρούχα και παίρνοντας ένα πλοίο πήγε πρώτα στην Κριμαία και στην συνέχεια στην Κωνσταντινούπολη όπου ο Εθνομάρτυρας Πατριάρχης άγιος Γρηγόριος ο Ε΄ τον συμβούλεψε να πάει στο Άγιο Όρος και να μείνει εκεί για πάντα. Έζησε στην Μονή των Ιβήρων με πολλή προσευχή και μετάνοια ζώντας με πολλή μετάνοια, προσευχή και άσκηση, όπου έλαβε το Σχήμα του Μονάχου. Λίγο καιρό αργότερα με την άδεια του Πνευματικού του γύρισε στην Ρόδο αποφασισμένος να πάει στον Χασάν Καπιτάν και να του πει ότι είναι Χριστιανός και Χριστιανός θα πεθάνει.

Να και έφτασε η στιγμή! Βρίσκεται μπροστά στο παλιό αφεντικό του, τον ατρόμητο διοικητή της Ρόδου, τον Χασάν. Με πίστη και απεριγράπτη τόλμη του λέγει: «Χασάν μπέη είμαι ο άλλοτε υπηρέτης σου Κωνσταντίνος από την Ύδρα πού με δόλο με κάνατε Μουσουλμάνο. Σου επιστρέφω την ψεύτικη θρησκεία σου και σου λέγω ότι Χριστιανός είμαι και Χριστιανός θα πεθάνω». Ο Χασάν βλέποντας τον Κωνσταντίνο να του πετάει με θράσος το μουσουλμανικό σαρίκι θύμωσε αφάνταστα και όρμησε κατά πάνω του χτυπώντας τον με γροθιές και κλωτσιές. Στο παλάτι των Ιπποτών υπήρχε ένα σκοτεινό υπόγειο πού το έλεγαν φυλακή του Ζυνταντοῦ. Εκεί μέσα άρχισαν τα βασανιστήρια του. Τελευταία τον έδεσαν σε ένα κορμό δέντρου βάζοντας τα πόδια του σε δύο τρύπες. Τα υπομένει όλα με αδιάλειπτη προσευχή. Μία νύχτα έλαμψε ή φυλακή από φως που ήρθε απ' τον ουρανό και τα πόδια του ελευθερώθηκαν από τα δεσμά. Τούρκοι και Χριστιανοί φυλακισμένοι θαύμασαν. Μετά από πέντε μήνες τον ξαναφέρνουν πάλι μπροστά στον τούρκο διοικητή και αφού με την ίδια πίστη

και θάρρος ομολόγησε ξανά την χριστιανική του πίστη ξαναμπάνει στην φυλακή και στις 14 Νοεμβρίου του 1800 μετά από διαταγή του Σουλτάνου θανατώθηκε με απαγχονισμό κατ' άλλους στην θέση Κολώνα και κατ' άλλους στο Μανδράκι. Φιλούσε το σταυρουδάκι του και προσευχόταν και όταν ο δήμιος πήγε να του το πάρει ο Κωνσταντίνος το έριξε στον πλάτανο, για να μην πέσει σε βέβηλα χέρια. Ήταν 30 χρονών ο Κωνσταντίνος όταν υπέστη το μαρτυρικό θάνατο. Διηγούνται δε Τούρκοι και Χριστιανοί ότι την νύχτα εκείνη του μαρτυρίου του Κωνσταντίνου μεγάλος φωτεινός Σταυρός έλουζε με το φως του τον πλάτανο.

Ο τότε Μητροπολίτης Ρόδου Αγάπιος ζήτησαν το άγιο λείψανο και το έθαψαν πίσω από το ιερό του Ναού των Εισοδίων στο Νιοχώρι. Αργότερα ανακαλύφθηκε ή μαρμάρινη πλάκα πού είχε βάλει επάνω από το μνήμα του Αγίου ο συμπατριώτης του Κωνσταντίνος Καφάς πού σήμερα είναι εντοιχισμένη στον ίδιο Ναό.

«Τούτο το μνήμα υπάρχει του Αγίου Νεομάρτυρος Κωνσταντίνου Νυδριώτη, συνδρομή Κωνσταντίνου Υδριώτη Καφά».

Αυτά είχε γράψει ο συμπατριώτης του Αγίου στην πλάκα του τάφου του. Μετά τρία χρόνια ήλθε στην Ρόδο ή μητέρα του Αγίου και πήρε το λείψανο του γιου της μαζί με συστατική επιστολή του Μητροπολίτου Ρόδου Αγαπίου και το μετέφερε στην Ύδρα τοποθετώντας το στο Μοναστήρι της Παναγίας όπου υπάρχει μέχρι σήμερα σε χρυσή θήκη. Ο τότε Ιερέας του Νιοχωρίου Παπαγιάννης κράτησε την ωλένη του χεριού του μάρτυρα πού φυλάγεται σε ασημένια θήκη μέχρι σήμερα στο ιερό της Εκκλησίας.

Μετά από ένα αιώνα το Οικουμενικό Πατριαρχείο κατέταξε επίσημα τον Κωνσταντίνο στην χορεία των αγίων Νεομαρτύρων και όρισε ή μνήμη του να εορτάζεται στις 14 Νοεμβρίου, ημέρα του απαγχονισμού του.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΕΙΣ

18 Νοεμβρίου	Τρίτη	<u>5:00 μ.μ.</u> Εσπερινός – Παράκληση στην Υπεραγία Θεοτόκο. Ομιλία π. Ευστρατίου Δελατόλα με θέμα: «Τα μυστήρια της Εκκλησίας».
21 Νοεμβρίου	Παρασκευή	<u>7-10:00 π.μ.</u> Όρθρος και Πανηγυρική Θεία Λειτουργία μετά Θείου Κηρύγματος. Τα Εισόδια της Υπεραγίας Θεοτόκου.
22 Νοεμβρίου	Σάββατο	<u>9:00 π.μ. ΜΟΝΟΗΜΕΡΟ ΙΕΡΟ ΠΡΟΣΚΥΝΗΜΑ</u> Ιερά Μονή Τιμίου Σταυρού Βάγια Θηβών Ιερά Μονή Αγίου Γεωργίου Αλιάρτου.
23 Νοεμβρίου	Κυριακή	<u>7-10:30 π.μ.</u> Όρθρος και Θεία Λειτουργία μετά Θείου Κηρύγματος. Θ' Λουκά. Αμφιλοχίου Επισκόπου Ικονίου, Γρηγορίου Επισκόπου της των Ακραγαντίνων Εκκλησίας. <u>5:00 μ.μ.</u> Εσπερινός – Παράκληση Αγίου Στυλιανού του Παφλαγόνος προστάτου των παιδιών και των νηπίων. Ομιλία π. Ευστρατίου Δελατόλα με θέμα: «Τα μυστήρια της Εκκλησίας».